

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni Presbytero. 116.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μαλιστα ἔτι τεταρτῶν ἀνανακτοῦτος
ἐπὶ τοῖς γυνομῆοις, ἔτι αὐτῶν τῶν πρῶ-
γματος ἕρως πολλῶν ῥοπιῶν ὡρῶς
τὸ μὴ πρῶτον ἔχειν. ἐπεὶ τοίνυν ἔδωκε
ἐπὶ φιλίᾳ ἕως τῆς διζύης ἐτόλμισεν,
ὁκέλευσεν αὐτὸν δεῖναι, ὡς ἕως τῆς
ἀδελφῶν ὁμπεύσαντα, ἔτι πρῶτον
αὐτὸν ποσὸν. μετ' ἔτι πολλὸν ἔτι εὐερ-
γῆσαι, ὅς ποσὸν ἐπιπέσει τοῖς αὐ-
τοῖς ἐπιχειρεῖν. εἰς γὰρ ἀγῶνα αὐτὸν
ταῖς καταστάσεσιν, καὶ εἰς ἔνοιαν ἀ-
γαθῶν τῆς ἑδόντος πεπεργυμένων,
ὑπεροὺς ἀλίερον τῶν πατρῶν πέπομφε.

Μάρωνι πρεσβυτέρῳ. εϛ.

Οὐ γὰρ, ὡς ἔως μὲν ταῖς ἐνδοξῶς
πράξεσιν ἀρετῆσιν, ὡρῶς δὲ ταῖς
ἀρετῶν πρῶτον, καλῶς ἀπαν-
τας ἠγεῖσθαι τῶν ἕως τῆς τυρόντων
κινδύους, ἀλλὰ τῶν μὲν ἕως τῆς
εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς δι-
ἀρετῆς ταῖς φιλίας ἀσπασαμένοι ἐπαί-
νωσι ἀξίους. τῶν δὲ ταῦτά τε πάντα κα-
ταβλαπτόντας, καὶ ταῖς πράξεσιν ταῖς
ὑπεροὺς καταβλαπτόντας, καὶ ταῖς ἀρε-
τοῖς ἀχρῶς νομίζον, καὶ ὡρῶς ὡρῶς
πάλιν φεύγον, ὡς ἀδοξίας ἀπίους. οὐ
γὰρ τῶν κινδύους ποσὸν ὅσον ταῖς ἀ-
πίας ἐξετάζειν εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι, ἔ-
τι φιλίᾳ, ἀλλὰ τὰ ἀπείματα, οὐ τῶν
κινδύους, ἀλλὰ ταῖς πράξεσιν πρῶτον
πρῶτον, πολλοὶ γοῦν ληστῶν ἔτι ἀν-
δροφόνου ἕως τῆς ὁμοτροπῶν ἀγωνι-
ζόμενοι τεθνήκασι, καὶ οὐκ ἀντις τέ-
τους ἐπαιέσθη. ἕως γὰρ τῆς κακίας
ἠρωσι αὐτοῦ. πολλοὶ ἕως πατρῶν
ἔτι γοῦν, ἔτι πατρῶν ἐπίδωκαί ἑαυτοῦς,
ἔτι οὐκ ἀντις αὐτοῖς μέμφοιτε, ἀλλὰ
ἔτι ἐπαιέσθη. ἕως γὰρ τῆς τῆς φύ-
σεως δικαίων ἐτελεύτησαν. διὸ οὐκ ἐπαιέ-
σθη, καὶ φιλίᾳ ἀξίους.

dore affectos insidias compressuros fuisse:
ac præsertim cùm quartus facinus illud
indignè ferret, ac res ipsa, ad eos ab huius-
modi scelere deterrendos permagnâ vim
obtineret. Quoniâ igitur tuendi iuris cau-
sa ne vocem quidem mittere ausus est, id-
circo enim tanquam pro fratribus obsidē
futurum, vinculis constringi iussit: nō tam
ut de ipso supplicium sumeret (haud mul-
tò post enim beneficiis eum affectit) quàm
ut documentum ipsi præberet, ne posthac
eiusmodi quicquam moliretur. Nam cùm
eum in eiusmodi angore constituisset, ac-
que ad ea, quæ iniquè perpetrata fuerant,
animo volucunda & reputanda duxisset,
postcâ integrum atque incolume ad pa-
trem misit.

Maroni Presbytero. 116.

Haudquaquam oportet, ð in præclaris
quidē & honestis actionibus ignauissimè,
ac nullius omnino vñsus, in fœdissimis autē
actuosissime, pericula omnia, etiâ, quæ pro
leuib. rebus suscipiuntur, egregia & lau-
dabilia existimare: verùm ea demū laude
atque commendatione digna ducere, quæ
pro pietate ac virtute, iisquæ, qui virtutis
causa amicitias coluerunt, subeuntur: ea
autē, quæ & hæc omnia labefactant, & ea,
quæ prius cū laude gesta sunt, cōspureant,
turpia iudicare, atque effulsissimo cursu,
velut probrum ac dedecus afferētes fuge-
re. Neque enim mortales, tam pericula,
quàm causas perpēdere consueuerunt: nō
tam fructus, quàm semina, nō tam ramos,
quàm rerum ac negotiorum radices. Mul-
ti quippe latrones & sicarij, pro sui simili-
bus dimicātes, mortem oppetierunt. Nec
tamen proinde quisquam eos laudibus ex-
tulerit: quippe qui pro scelere dimicant.
Multi contrâ pro patria, & parentibus, ac
liberis, morti sese obiecerunt. Nec tamen
propterea quisquam eos reprehenderit, ve-
rùm potius laudibus ornauerit: ut qui pro
naturæ iure occubuerint. Quo etiam fit,
ut illi quidē vituperentur, hi autē publicis
præconiis celebrentur, ac statuis donentur.